

God berättare i Gunnarskog

Snart 90-årige Johan Landgren, Sjötomta, Gunnarskog, är ett av bygdens större original. Johan bor ännu ensam i sin stuga som är belägen alldeles på stranden av sjön Kymmen. Johan är en storljugare av stort mått och efter vad han brukade berätta så har han upplevt mycket under sin långa levnad, han har varit något i stil med sagofiguren Münchhausen, men han har aldrig ljugit så att det har skadat någon, men det var alltid roligt att höra på när han berättade. Han berättade en gång att han och en bror och en tredje person var med och byggde vägen från Lekvattnet upp över Ormhöjden, det var på hösten, sade han som det blev ett förfärligt snöväder och de bodde på Hundberg, så här berättade han.

Vi vaknade en morgon och det hade kommit så mycket snö under natten att vi inte fick upp dörren, vi visste inte hur vi skulle ta oss därifrån men vi gjorde oss trygor av brädlappar och så gick vi ut genom ett fönster, vi tänkte att vi får försöka att ta oss hem innan stugan snör ner, men när vi kom längre söder ut emot bygden så blev det mindre med snö, och när vi kom till Timbonäs så var backen grön och fin och korna gick ute på grönbete, vi berättade hur mycket snö det kommit på Ormhöjden men de trodde oss inte, men vi vrängde av oss stövlarna och visade dem för de var ännu fulla av snö, den hade inte smält under den långa promenaden till Timbonäs.

Johan har alltid drivit litet med affärer, han sålde kläder och mycket annat, han var billig, så folk köpte av honom. Han var också klockbytare, och så har han varit

90-årige Johan Landgren

skräddare, berättade han, en gång säger han, sydde jag en kostym åt landshövdingen i Karlstad.

Johan kan också berätta om hur stora gäddor han tagit ur sjön Kymmen, skulle det vara sant vad han säger så skulle sjön ha varit full av gäddor, vars mått det inte går att beskriva. Han berättade att han en gång gick efter sjön och tittade då fick han se en gädda så stor, ja den var minst två meter lång, jag visste inte hur jag skulle ta den men så fick jag se att det låg en visvölk som vi haft att bära hö med, den tog jag och lyckades trä den på gäddan, men hon var så tung så jag orka inte rubba henne en tum upp ur vattnet, och så började hon gå ut över sjön, hon gick jämt i ytan av vattnet så visvölken stack upp som ett periskop på en ubåt, så gick den så länge jag såg den.

Han berättar om vilda slagsmål som han varit med om när han

var med i flottningen till Jössefors, en gång kom laget ihop sig med pöbel från bruket, de kom hit till förläggningen för att ge oss stryk, de slog sönder dörren för att komma in, men då tog jag och en kamrat den rödheta kokspisen och vräkte ut den genom fönstret mitt i folkmassan.

En gång var vi på en dansbana, sade han, och det blev som vanligt bråk, och det var en stor folkmassa som skulle ta oss, men säger han, jag hade browning med mig så jag gick före och sköt över folkets huvuden så det blev väg för oss och efter mig kom den starkaste i laget och slog till höger och vänster så folket låg som döda flugor där vi gått fram.

Nu är det inte så mycket med den forne kämpen. En hemsamarit ser till honom och så bor det en systerson i närheten, så riktigt ensam är han inte. Johan är ett original, när den furan en gång faller då blir Gunnarskog en färgstark person fattigare.

Janne Lundman